

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

КІРОВОГРАДСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА ВИННИЧЕНКА

НАУКОВІ ЗАПИСКИ

Серія:

**Філологічні науки
(мовознавство)**

Випуск 128

Кіровоград - 2014

ББК 81.2(3)

Н 34

Наукові записки. - Випуск 128. - Серія: Філологічні науки (мовознавство) -
Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2014. - 604 с.

До Наукових записок увійшли статті, присвячені дослідженню актуальних питань вивчення тексту у світлі сучасних лінгвістичних і літературознавчих методологій, а також методики навчання іноземних мов.

Збірник розрахований на наукових працівників, викладачів, студентів філологічних факультетів, а також учителів-словесників.

Друкується за ухвалою вченої ради Кіровоградського державного педагогічного
університету імені Володимира Винниченка
(*протокол №7 від 27.01.2014року*).

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

1. Олег Семенюк	- доктор філологічних наук, професор (відповідальний редактор).
2. Григорій Клочек	- доктор філологічних наук, професор.
3. Болеслав Кучинський	- кандидат філологічних наук, професор.
4. Василь Лучик	- доктор філологічних наук, професор.
5. Володимир Манакін	- доктор філологічних наук, професор.
6. Василь Марко	- доктор філологічних наук, професор.
7. Володимир Панченко	- доктор філологічних наук, професор.
8. Валентина Паращук	- кандидат філологічних наук, професор.
9. Василь Ожоган	- доктор філологічних наук, професор.
10. Олег Поляруш	- кандидат філологічних наук, професор.
11. Олена Семенець	- доктор філологічних наук, професор.
12. Олександр Білоус	- кандидат філологічних наук, професор (відповідальний за випуск).

Статті подано в авторській редакції.

**© Кіровоградський державний педагогічний
університет імені Володимира Винниченка, 2014**

інформації, а передбачає сформованість у студентів лінгвістичної, соціокультурної і країнознавчої компетенції завдяки чому розвивається мовна та мовленнєва компетенції майбутніх фахівців.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Методика викладання іноземних мов у середніх навчальних закладах: Підручник. Вид. 2-е, випр. і перероб. / Кол. авторів під керівн. С. Ю. Ніколаєвої. - Ленвіт, 2002. - 328 с.
2. Михайлик О. П. Навчання професійно орієнтованого читання іноземною мовою студентів непрофільних педагогічних спеціальностей / О. П. Михайлик // Педагогічна освіта: теорія і практика. Педагогіка. Психологія: зб. наук. пр. - Київ, 2010. - №1(13). - С. 52-57.
3. Москаленко Є.А. Читання автентичних текстів за фахом - основний вид самостійної роботи студентів нефілологічних спеціальностей у процес формування іншомовної професійної компетенції / Є.А. Москаленко // Вісник Запорізького університету. Серія: Педагогічні науки. - Запоріжжя, 2009. - №2. - С. 142-147
4. Чередніченко Г.А., Шапран Л.Ю., Куниця Л.І. Навчання іншомовному професійно-орієнтованому читанню у немовних ВНЗ / Г.А Чередніченко, Г.А Шапран, Л.І. Куниця // Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти на сучасному етапі - Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна : зб. наук. пр. - Харків, 2010. Випуск 17. 2010. с. 150-157- <http://dspace.nuft.edu.ua>
5. Шалова Н.С. Особливості навчання читання професійно-орієнтованих текстів на заняттях з англійської мови в технічному вузі - <http://confesp.fl.kpi.ua/ru/node/1129>

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Любов Заблоцька - кандидат педагогічних наук, доцент кафедри іноземних мов Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка.

Наукові інтереси: методика навчання іноземних мов майбутніх фахівців сфери «Туризм».

COMMUNITY INTERPRETING: ASPECTS OF PROFESSIONALIZATION AND TRAINING

Наталія ЗЕМЛЯНСЬКА (Донецьк, Україна)

Стаття надає аналіз основних наукових досліджень в питанні професіоналізації, і ролі перекладу в державних і муніципальних установах як окремого типу перекладацької діяльності, відокремлює характерні риси і компетенції перекладача і пропонує запровадження спеціалізованої підготовки з метою забезпечення сфери муніципальних послуг кваліфікованими спеціалістами.

Ключові слова: муніципальний переклад, переклад в судових установах, переклад в медичних установах, професіоналізація, професійні асоціації, професійна підготовка перекладачів.

The article analyses the main scientific contributions to professionalization and role of community interpreting as a separate kind of interpreting practice, outlines characteristics and competencies of a qualified community interpreter and proposes introducing a specialized training course in order to provide qualified specialists in community settings.

Keywords: community interpreting, court interpreting, medical interpreting, professionalization, professional associations, interpreter training.

Nowadays we are witnessing a dramatic growth in migrating processes due to international character of economic activity. As our societies are becoming increasingly multi-ethnic and multi-cultural, the need for interpreters in the community setting is also growing in order to ensure the foreign citizens who do not speak the official language the qualified help. With this regard it seems important for educational institutions engaged in translation training in Ukraine to rise to the challenge and prepare to fulfill the needs of society.

Community interpreting, which is usually referred to as a special type of oral translation facilitating access to public services by mediating between service users and service providers who do not share the same language, is considered the one which meets the needs of interlocutors in community setting. In spite of the fact that it is a rapidly growing field, especially in the countries with expanding foreign-based work force, we are witnessing a certain divergence in its perception. Any indication of when the history of community interpreting began is essentially a matter of definition. The present contribution therefore begins with a discussion of conceptual issues surrounding the activity of community interpreting and its professionalization. It is necessary to mention that the name of an activity of interpreting for social purposes changes a lot from country to country. For instance, according to Silvana Carr, the term "community interpreting" came into use in Australia around 1970 alongside terms "ethnic communities" or "community health" [1: 33-34]. In Europe, the term gained currency in the early 1980s in Great Britain, where it has since been

replaced by “public service interpreting” [3: 15]. Other designations include cultural interpreting (Canada), liaison interpreting (Australia), contact interpreting (Scandinavia), dialogue interpreting, ad hoc, triangle, face-to-face, and bidirectional or bilateral interpreting [1: 8; 2: 14; 4: 11]. However the term “community interpreting” seems to be the most widely accepted in the literature. The variance can be also noticed not only in a number of different names under which it can be found, but also in its scope. For instance, according to the definition, proposed by Helga Niska, community interpreting can be described as a communicative process between “the service suppliers and their clients, who do not speak the same language to ensure the effective communication” [4: 25-29]. In this regard it is necessary to emphasize that community interpreting takes place in community settings, offering public services in the spheres of education, healthcare, courts, social services, etc. Shandrin, on the other hand, claims that community interpreting “is one of the forms of verbal interpreting, which takes place in the public service sphere and aimed at providing help to the foreign speakers in communication with officials. Community interpreting is double-sided and is carried out in the form of consecutive interpreting” [7: 33]. Mikkelson defines community interpreting as the one, which “enables people who are not fluent speakers of the official language(s) of the country to communicate with the providers of public services so as to facilitate full and equal access to legal, health, education, government, and social services [4:17]. As I. Alekseeva emphasizes, community interpreting is, as a rule, realized in medical and administrative establishments. Its peculiarity is seen not in specific character of interpreting itself, but in so called an interpreter’s position [6: 12]. Some writers consider community interpreting an umbrella term that includes court and medical interpreting [4:15; 5:23] while others, in particular Roda Roberts, regard mainly court interpreters as a separate category [5:34]. Although different interpretations of the term in most cases reflect different needs, traditions and local specifics, it is possible to define the generally accepted common features of the phenomenon.

In contrast to interpreting for international contacts in conference-like situations or negotiations between interacting parties of more or less equal standing, community interpreting facilitates communication within a society that includes culturally different sub-groups. The representatives of a society’s legal, healthcare, social service, educational or religious institutions may need to interact with members of indigenous communities or with various kinds of migrants, and vice versa. This great diversity of institutional settings and cultural backgrounds makes community interpreting as a concept tremendously complex and consequently very difficult to describe. Attempts at accounting for the actual practice of community interpreting therefore tend to be specified for particular settings and their specific institutional e.g. legal constraints. More often than not, interpreting in legal settings “court interpreting” is viewed as a separate specialty, distinct from community interpreting, which, in this narrower sense, is then linked prototypically with healthcare and social service settings. With healthcare or medical interpreting rapidly establishing itself as a professional specialization in its own right [5:98], it is becoming even more difficult to maintain ‘unity in diversity’ for the field as a whole. Therefore it appears to be of vital importance to encourage and share research in the field of community interpretation, establish the standards which would guide the practice of community interpreters, and raise awareness about community interpreting as a profession.

In the area of community interpreting, the landmark example is Sweden, where a system of state authorization dates back to 1976. Managed by the National Agency for Lands and Funds, the scheme provides accreditation at a basic level and at a specialization level (in court and/or medical interpreting). This government agency also publishes a code of good practice for interpreters, drawn up much earlier than the Australian (AUSIT) Code of Ethics. Sweden was also a pioneer in providing training for community interpreters, mostly in the form of short courses at adult education centers and voluntary educational associations, with curricular guidance now provided by the Institute for Interpretation and Translation Studies at the University of Stockholm [4:45-49]. The variable interplay of interpreter service provision, training, and authorization can be observed in the evolution of community interpreting in Great Britain, where concerted efforts by the Institute of Linguists’ Educational Trust and the Nuffield Foundation early in the 1980s gave rise to both a system of college-level training for community interpreters (leading to a Diploma in Public Service Interpreting) and extensive efforts at awareness raising and user education among public service

institutions. In 1994 the Institute of Linguists established the Register of Public Service Interpreters, which lists freelance interpreters accredited by the Institute of Linguists (upon completion of a Diploma course or passing the corresponding test) for a specialization in legal and/or healthcare and/or local government settings. [3:20-28].

In contrast to these countries, the profession of community interpreter as a formal occupation has no tradition in Ukrainian society. Despite the crucial role it plays in enabling communication in some key areas like justice, the health sector etc., community interpreting is considered as a second-rate form of interpreting as compared to conference interpreting, which enjoys a much greater prestige. Whereas court interpreting is just beginning to emerge as a recognized profession, albeit with obvious growing pains, other types of community interpreting are far behind. In institutions like hospitals and doctors' offices, attorneys' offices, social welfare and housing agencies, etc. interpreting services are likely to be performed by either unpaid volunteers, employees as an adjunct to their normal duties, or even family members. These ad hoc interpreters receive no training whatsoever, their competence is unknown, and they have no exposure to the ethical issues inherent in this type of interpreting. Low prestige and limited earning potential makes community interpreting unattractive as a career option for talented, well-educated individuals with bilingual skills whereas those practitioners who take occasional interpreting assignments do not have an opportunity to perfect their skills. Such situation may result in improper diagnosis, unneeded tests, loss of income, criminal charges being wrongfully laid or the failure to lay criminal charges when warranted. In order to improve this situation it is necessary to introduce special training for specialists intending to work in community settings.

However, in order to develop such training course it is worth outlining main specific characteristics of this type of interpreting. First of all, community interpreting is distinguished from other types of interpreting by the contexts in which it is employed. The settings where communication takes place include hospitals and doctors' offices, attorneys' offices, social welfare and housing agencies, employment agencies, or police stations. It is obvious that the typical clients are mostly migrant workers and their families and members of specific ethnic groups in large cities, which is necessary to take into account. Another distinctive feature of community interpreting is the degree of formality/informality in the interpreting activities. Instead of interpreting a speech to a large audience, a community interpreter works in a more interactive atmosphere, often with a dialogic structure. This approach stresses the dialogic setting regardless of the given situation. Therefore, it is sometimes labelled as dialogue interpreting. Compared to other types of interpreting, the community interpreter also serves as a guide, advisor or social mediator. His often spontaneous face-to-face interaction predestines him/her to function as a client's advocate and helping hand. Depending on the circumstance, it can take the form of either consecutive or simultaneous interpreting as, but on principle in the presence of all persons involved, albeit sometimes over the telephone.

Similarly to other professionals working in the interpretation industry, the community interpreter's competence should comprise such abilities as the ability to translate a message from one language to another in the applicable mode; the ability to assess and comprehend the original message and render it in the target language without omissions, additions or distortions, and it also includes the knowledge/awareness of the interpreter's own role in the interpreting encounter. From the point of view of the skills involved, community interpreting is making use of interpreting skills, linguistic skills, research and technical skills, and interpersonal skills.

Since community interpreters are often viewed as advocates or "cultural brokers" who go beyond the traditional neutral role of the interpreter there are also peculiar skills and knowledge this professional must possess. It is obvious, that an interpreter is not a robot, which translates automatically, but a man, who takes part in a complex communication of other people, therefore psychological health is considered an important criterion for a professional interpreter. Stress resistance is vital for this profession. As an example it is possible to imagine a situation where interpreting is required for incurably ill patients, helpless, refugees, ill children. Undoubtedly, working with the group of clients mentioned may cause stress and emotional disturbance with an interpreter. In this regard it is necessary to underline the importance of possessing such an indispensable skill for a community interpreter as psychological resistance to stress. In order to

ensure this, it would be suggested incorporating a number of psychological disciplines into the training curriculum with the purpose to enhance the professional behaviour in complex real life situations.

Any person who is rendering services as a community interpreter must have knowledge of the interpreter's code of ethics and professional responsibilities. The role of the community interpreter is to ensure that accurate and effective communication occurs between all parties involved. Therefore, special attention must be paid to such disciplines as ethics and ethical decision-making.

Questions of ethics in the practice of community interpreters are often linked to questions of relations within society. The social status of the interlocutors is determined by their professional position, their ethnic origin, religious affiliation or age and in some settings also gender and sex. Learning to think critically and to reflect upon the status and effects of the gender dimension in community interpreting setting is of utmost importance in training community interpreters. Therefore it is necessary to incorporate gender-sensitive elements in interpreting curriculum to make the role of gender more visible. Since community interpreting settings often deal with gender-sensitive situations, it is important that interpreters have the skill to detect and assess such issues in the interaction and be able to react to them.

With regard to the characteristics and competences of a community interpreter mentioned above, specialized training courses should be designed. Such on-purpose-designed training courses could have the following major goals:

- to ensure a high level of expression accuracy in the interpreter's working languages;
- to develop awareness of potential cross-cultural differences and gender-sensitive issues in specific public services;
- to develop the relevant skills for consecutive interpreting, including notetaking
- and message retention techniques;
- to ensure the candidate's commitment to a professional code of ethics.

The training in the development of the above-mentioned abilities and skills should focus on the specific types of events in which communication takes place. The event is defined by factors such as the physical location, number of participants and type of discourse. These include: medical appointments, press conferences, interviews, live broadcasts, negotiations, meetings and assemblies, presentations, consultations, or community forums.

In conclusion, it is necessary to say that even though community interpreting is a relatively 'young' field of study it has already been object of a considerable number of contributions. Nevertheless, there are still many areas left unattended. For instance, there is certain divergence in perception of community interpreting and variance can be noticed not only in a number of different names under which it can be found, but also in its scope. Thus, both scholars and practitioners of community interpreting must reach a consensus about its role and function. The formal training programs should be instituted the overall aim of which would be to develop community interpreting competence and thus to contribute to its professionalization and to make sure that individuals and organisations providing interpreting services have the appropriate skills and knowledge to provide high quality effective services to their clients.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Carr, Silvana E. *The Critical Link: Interpreters in the Community*. Amsterdam; Philadelphia.- 1997.- 68 pp.
2. Gentile, A. *Community Interpreting or Not? Practices, Standards and Accreditation*. - Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company. - 1997. - 208 pp.
3. Mikkelsen, H. *Community Interpreting: An Emerging Profession in Interpreting*. - Vol. 1(1), Manchester, St Jerome Publishing. - 1996. - 173 pp.
4. Niska, Helge *Community interpreter training. Past, present, future*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company, 2002. - 167 pp.
5. Roberts, R. *Community Interpreting Today and Tomorrow. Proceedings of the 35th Annual Conference of the American Translators Association, 1994*. Medford, NJ: Learned Information. - 1994. - 156 pp.
6. Алексеева И.С. Введение в переводоведение: учебное пособие для студентов филологических и лингвистических факультетов высших учебных заведений 4-е издание, стереотипное. Москва, Санкт-петербург: «Академия» 2010. - 144 с.
7. Шандрин В.И. Профессиограмма устного переводчика этнической диаспоры. Университетское переводоведение. Санкт-Петербург: Материалы 1 Всероссийской научной конференции «Федоровские чтения», 1999. - 93 с.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Наталія Землянська - кандидат наук з державного управління, доцент кафедри іноземних мов Донецького державного університету управління.

Наукові інтереси: проблеми перекладу і редагування наукових текстів, методика навчання перекладу в державних і муніципальних установах.

ВИКОРИСТАННЯ ПРИСЛІВ'ІВ ТА ПРИКАЗОК У НАВЧАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ ІНТОНАЦІЇ

Юліана ІРХІНА (Одеса, Україна)

У статті розглядаються методичні рекомендації щодо використання прислів'їв і приказок в процесі навчання англійській інтонації на різних етапах. Вони базуються на результатах перцептивного аналізу інтонації прислів'їв і приказок, що підтверджуються результатами інструментального аналізу та експериментального навчання вимови.

Ключові слова: прислів'я, приказки, перцептивний аналіз, інтонація, інструментальний аналіз, фразеологія.

The article is dedicated to the methodical recommendations of the using of pro-verbs and saying. The process of teaching English intonation in different types are examined in this article. These recommendations are based on perceptual analysis of the intonation of pro-verbs and saying. They are confirmed by instrumental an experimental teaching of English pronunciation.

Key words: proverbs, saying, intonation, analysis, teaching, pronunciation, phraseology.

Фразеологія як своєрідна наука про сталі вирази мови вирізняється та вивчається у рамках мовознавства достатньо нещодавно. Фразеологією називають сукупність усталених зворотів певної мови. Фразеологія національної мови збагачується та вдосконалюється, вбираючи в себе безцінні скарби із приказок та прислів'їв, афоризмів і анекдотів, дотепів і каламбурів, сентенцій і парадоксів, професіоналізмів, мовних штампів та кліше - з усього, що впродовж багатьох століть плекає і зберігає у своїй пам'яті носій мови - народ.

У цій сфері все ж можна виділити ряд дискусійних, недостатньо розроблених питань. Зокрема, більш глибокого вивчення потребують такі важливі компоненти будь-якої розвинутої мови, як прислів'я та приказки. Цьому аспекту фразеології приділяли, на наш погляд, недостатньо уваги, хоча аналіз цих своєрідних фразеологічних одиниць, безперечно, викликає наукову зацікавленість. Комплексна природа прислів'їв та приказок включає в себе значний лінгвістичний та екстралінгвістичний матеріал, що робить прислів'я та приказки потенційним об'єктом вивчення одразу кількох наук.

Різні дослідники припускають або не припускають можливість розгляду прислів'їв та приказок як одиниць фразеології, бо у відношенні об'єму фразеології вчені додержуються різних точок зору. На думку О. В. Куніна, прислів'я повинні вивчатися у двох площинах: як у фразеології, так і у фольклорі [4: 86]. Значення прислів'їв та приказок формується у фольклорно-оціночній сфері, оскільки їх денотація - не денотація до світу, а привід для віднесення до системи цінностей [2: 167]. Однак, В. Н. Телія бачить протиріччя у тому, що прислів'я та приказки, водночас будучи одиницями фразеології, відносяться і до фольклору, бо використовуючи цей критерій, можна зробити висновок, що і всі інші види фразеологізмів можна віднести до одиниць фольклору. Але з цим не можна погодитись. По-перше, фразеологізми, на відміну від паремій, не укладаються в поняття «жанру». По-друге, вони не мають повчального характеру [1: 20].

Н. М. Шанський називає прислів'я та приказки «фразеологічними виразами», вважаючи, що від фразеологічних сполучень вони відрізняються тим, що в них немає слів з фразеологічно пов'язаним значенням [3: 44]. На його думку, необхідно звертати увагу на те, що в процесі спілкування вони не формуються мовцем, а відтворюються як готові одиниці з постійним складом та значенням [4: 48].

С. Г. Гаврин, спираючись на підхід функціонально-семантичної комплікативності, включає до складу фразеології усі сталі вирази слів [4: 24]. Л.В. Савенкова під пареміями розуміє вторинні мовні знаки - замкнуті сталі фрази (прислів'я та приказки), що являються маркерами ситуацій або відношень між реаліями. Вони привертають увагу мовців своєю семантичною місткістю та здатністю до вживання у різноманітних мовленнєвих ситуаціях з